

Hồi 30

Hào Môn Công Lực Cứu Đệ Tử Côn Luân

Lão hòa thượng đó lại trầm nghĩ :
“Những việc trên thế gian này, đáng lẽ không còn quan hệ gì đến mình. Không ngờ vì Thanh Loan mà mình phải lâm vào việc nan giải. Hiện giờ, trước mắt biết bao nhiêu điều tai hại đến mình. Nhưng không biết kết quả về sau sẽ ra sao. Thật không thể nào lường trước được ! Nhìn phớt qua như đơn giản, nhưng nghĩ thật đau lòng !

Ngô Không đại sư suy nghĩ mãi. Bất giác lão nhìn sững rừng mai đang rung rinh trước gió mà quên hết cả.

oOo

Về phần Huyền Thanh đạo trưởng và Ngọc Tiêu Tiên Tử, hai người đã dùng khinh công để phi thân lên ải. Nhưng rốt cuộc hai người cũng leo lên tới đồi một lúc, không ai hơn ai bước nào.

Ngọc Tiêu Tiên Tử ngừng bước lại, tay cầm ống ngọc tiêu, chỉ về phía đồi núi, cười ranh mãnh nói :

- Ở giữa eo núi kia, có tảng đá tuyết lộ ra, còn ở dưới có một hố sâu ngàn trượng, nếu rơi xuống đó sẽ nát thân. Vậy chúng ta leo lên tảng đá ấy, đánh nhau cho biết tài cao thấp.

Huyền Thanh đạo trưởng cười nói :

- À ! Cô nương thật có sáng kiến, nhưng nơi đấu đó không có gì nguy hiểm cả.

Ngọc Tiêu Tiên tử đột biến sắc, tức giận nói :

- Người nhìn kỹ thử xem từ đây đến đó bao xa ?

Huyền Thanh đạo trưởng cười nhạt, nói :

- Chẳng hai chực dặm là cùng.

Ngọc Tiêu Tiên Tử nói:

- Vậy đoạn đường từ đây đến đó không thể đi tự do được. Chúng ta phải vừa đi vừa đánh thử xem sao ?

Huyền Thanh đạo trưởng cười ha hả, nói:

- Rất hay ! Rất hay ! Cô nương quả thật danh bất hư truyền.

Chưa dứt lời, tay Huyền Thanh đạo trưởng đã rút phát trường kiếm ra. Ngọc Tiêu Tiên Tử nhảy nhanh tới trước một bước, tung ngọc tiêu điểm tới như chớp.

Huyền Thanh đạo trưởng gạt qua một kiếm, thừa thế tiến tới, chém vào lưng nàng một nhát nữa.

Ngọc Tiêu Tiên Tử xoay lẹ mình, đánh ra một chiêu Đơn Phụng Đằng Vân, đưa ngọc tiêu ra quét mạnh thanh kiếm.

Kiểm thế của Huyền Thanh đạo trưởng vừa hạ xuống một cái đã lách khỏi ngọc tiêu. Ông ta nhảy vút lên khỏi đầu Ngọc Tiêu Tiên Tử, lao mình qua phía trước xa hơn ba trượng. Chân lão vừa chạm đất thì kiếm đã tung ra ngựa địch xông tới.

Hai người vừa tranh với nhau đi tới đích, vừa đánh nhau rất ác liệt. Mỗi người đều dùng tuyệt học riêng đem ra đánh. Đường kiếm tung tới, ngọc tiêu điểm qua. Chỉ thấy những vạch sáng loang loáng, rồi hai người tranh nhau lao mình đi.

Chỉ trong chớp mắt, đôi bên đánh nhau đã hơn hai chục chiêu, và tiến đi được gần mười trượng.

oOo

Ngọc Chánh Tử nghe Ngô Không đại sư kể lại. Bà ta vội đuổi theo lên đồi, nhưng hai người đã chạy rất xa, hơn mười dặm rồi.

Ngọc Chánh Tử đứng giữa đồi núi, cảm thấy sầu lo vô hạn, nhìn tứ bề đều là rừng núi liên miên, không biết đi về hướng nào để tìm được Huyền Thanh đạo trưởng và Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Thoạt nhiên, thấy xa xa ở hướng Đông, hiện ra một điểm đen lướt gió bay tới lẹ như sao băng, chỉ trong chốc lát điểm đen ấy to dần ra và biến thành màu trắng.

Ngọc Chánh Tử đứng chờ một hồi lâu thì vật ấy đã bay qua đỉnh núi. Bà ta nhìn rõ vật vừa bay tới, đúng con bạch hạc của Bạch Vân Phi, lòng thầm nghĩ:

“À ! Con hạc này mà bay đến đây thì chắc là Bạch Vân Phi đưa Mã Quân Vũ về rồi.

Bà ta thầm mừng trong chốc lát thì con bạch hạc đã biến dạng mất. Nỗi vui mừng chưa đầy giây khắc thì nỗi lo âu lại dồn dập đến. Bất giác Ngọc Chánh Tử đứng sững nhìn xuống muôn triệu bông mai đua nở.

Lạ thay! Lúc ấy có một bóng người ẩn hiện trong rừng mai. Ngọc Chánh Tử giật mình, như từ trong cơn mơ tỉnh dậy, lòng thầm nghĩ:

“Bây giờ mình phải tìm một nơi nào kín đáo để khám phá cái bóng người nơi đây cho rõ.”

Ngọc Chánh Tử vượt qua vách núi, leo lên cây tùng to phía Tây, ẩn thân vào, chăm chú nhìn xuống rừng mai.

Quả thật, chỉ trong chốc lát, Ngọc Chánh Tử thấy một bóng người thoăn thoắt đi dưới rừng mai. Nhưng cách quá xa nên bà ta chỉ biết đó là một thiếu niên, trang phục rất kỳ lạ, mà không thể xem rõ hình dáng.

Tuy không thấy rõ nhưng Ngọc Chánh Tử thấy qua sắc phục, cũng đoán được đó không phải là Mã Quân Vũ hay Bạch Vân Phi. Óc bà hồi tưởng như màu áo của người này đã có gặp qua một lần, nhưng không nhớ là ai.

Bóng người ấy cứ tiến dần về phía nhà lá của Lý Thanh Loan và Ngô Không đại sư. Lúc đến cách mái nhà chừng năm trượng, người ấy tung mình nhảy lên cành mai, giở khinh công phóng người lên ngồi trên nóc nhà.

Ngọc Chánh Tử kinh hãi, thầm lo:

“Khinh công của người này không phải tầm thường, nếu ở đây có một mình Lâm Ngọc Bích thì không thể nào đối địch nổi.”

Bà ta nhảy vút xuống rừng mai, chạy nhanh về phía nhà lá. Ngọc Chánh Tử giở khinh công chạy nhanh như làn tên. Trong nháy mắt đã tới gian nhà lá đó rồi. Chỉ thấy người ấy khoan chân ngồi trên nóc nhà, đôi mắt nhắm lại như thầy tu đang ngồi tụng niệm.

Ngô Không đại sư đã chạy tới, đứng trước cửa nhà, rút phất cây đàn trượng thủ thế. Hai người cách nhau chừng mười thước nhưng thiếu niên ấy như không hay biết gì, cứ ngồi yên nhắm mắt lại.

Ngọc Chánh Tử ngừng bước, nhìn rõ lại. Quả thật người này là một thiếu niên hào hoa phong nhã, tay đeo kim hoàn, bên hông giắt một thanh kiếm dài kỳ lạ, hai tay lại ôm một cục tuyết, ngồi rất thanh thoi.

Ngọc Chánh Tử lấy làm lạ, hét lên hỏi:

- Người là người nào ?

Thiếu niên ấy từ từ mở mắt ra nhìn Ngô Không đại sư và Ngọc Chánh Tử, cười nhạt nói:

- Hai vị thật mau quên, chúng ta đã gặp nhau một lần khi ở Kỳ Liên Sơn rồi. Mới cách đây chưa đầy một năm, sao hai vị lại hỏi như vậy ?

Sự thật ở Kỳ Liên Sơn, Tô Hùng bị thương nặng, được Huyền Thanh đạo trưởng giải các huyết đạo, chứ Ngô Không và Ngọc Chánh Tử ít lưu ý đến.

Ngọc Chánh Tử nghe nhắc đến, mỉm cười đáp:

- Người có phải môn hạ đệ tử của Thiên Long Bang chăng ? Nửa năm về trước, ta được nghe muội muội người là Tô Phi Phụng giới thiệu nhưng lúc ấy người đang bị thương...

Tô Hùng cười một tiếng ngạo nghễ, ngắt ngang lời Ngọc Chánh Tử:

- Không sai ! Ta là Tô Hùng, khi ở Kỳ Liên Sơn không phải bị thương mà là bị người ta ám hại. Lần này ta đến Côn Luân Sơn tìm người ám hại đó để giải quyết món nợ cũ.

Ngọc Chánh Tử cau mày, nói:

- Người nói như vậy thì người ám hại người ở đây sao ?

Tô Hùng cười ranh mãnh một hồi, nói:

- Không ! Lúc đầu ta có ý hoài nghi là một trong Côn Luân Tam Tử, nhưng bây giờ ta biết không phải các người ám hại ta.

Ngọc Chánh Tử thấy sự phách lối của hắn nên phát giận, vẻ mặt đổi khác, nói:

- Côn Luân Tam Tử đã không phải là người ám hại người, mà lại là người ân nhân cứu mạng cho người nữa...

Tô Hùng chặn lời nói:

- Cứu ta cũng là sự thật ! Nhưng Tô Hùng này không muốn nghe cái tình không khứ

này. Nếu ta mà nhờ những thủ pháp chữa bệnh của Côn Luân Tam Tử thì thân xác của ta bị vùi nơi huyết đá Kỳ Liên Sơn rồi.

Ngọc Chánh Tử cười nhạt:

- Cứu mạng người không cần lòng thiện cảm của người. Nhưng ta chỉ cần hỏi người đến đây để làm gì ?

Tô Hùng từ từ đứng dậy, ám trung vận công và cảm thấy sức lực không còn chuyển đến tứ chi được, lòng thầm nghĩ:

“Nguyên khí của ta chưa phục hồi được, nếu đánh gấp lúc này ắt thất bại.”

Tô Hùng đưa tay hất các lớp tuyết đóng nơi mình, mỉm cười đáp:

- Ta đến đây để cảm tạ ơn cứu mạng ở Kỳ Liên Sơn bằng cách chữa bệnh cho đệ tử của các vị.

Ngọc Chánh Tử mỉm cười nói:

- Thương thế của nó quá nặng ! Chỉ sợ người không thể chữa được.

Tô Hùng nói:

- Nếu ta không chữa qua một lần, thì nàng đã ôm hận nuốt sầu về chín tuổi rồi.

Ngô Không đại sư nửa tin nửa nghi nói:

- Người chữa cho nàng rồi, mà bệnh tình của nó tại sao không khỏi hẳn ?

Tô Hùng quắc mắt nhìn Ngô Không đại sư, lạnh lùng hỏi:

- Các người cầm trượng, nắm kiếm như muốn đánh với đại địch vậy ? Nhưng ta chỉ muốn chữa bệnh cho nàng thì có cần phải đánh trước với các người không?

Ngô Không đại sư nói:

- Thôi được, ta cho phép người đi theo vào đây chữa bệnh cho nàng.

Lão hòa thượng râu dài trượng lại. Tô Hùng nhảy xuống đất, đi theo vào nhà. Ngô Không đại sư đi trước, Tô Hùng đi giữa, Ngọc Chánh Tử theo sau cùng.

Vào đến cửa phòng Lý Thanh Loan, lão hòa thượng quay mặt lại nhìn Tô Hùng nói:

- Nếu người có nói phách lối điều gì thì hãy để ý cây đàn trượng trong tay ta đây !

Tô Hùng cười nhạt:

- Chỉ sợ cây đàn trượng của người không thể làm gì đôi bàn tay thịt này.

Vẻ mặt hòa thượng biến khác, thầm nghĩ:

“Nếu ta làm phật ý hấn, sợ gây nguy hiểm đến tính mạng Thanh Loan. Thôi ta nên ôn hòa, may ra hấn có thể chữa bệnh cho Thanh Loan được thì quý biết bao.”

Ngô Không đại sư cười nói:

- Khí phách đệ tử của Thiên Long Bang khá lắm !

Lão hòa thượng bước tránh qua một bên, dành đường cho Tô Hùng tới chỗ của Thanh Loan.

Tô Hùng mỉm cười bước đến bên giường.

Lâm Ngọc Bích ngồi bên cạnh, đôi tay đang lăm le thanh bảo kiếm để bảo vệ cho Lý Thanh Loan, thấy Tô Hùng và đại sư bước tới, vội lui qua một bên.

Sáu ngày trước đây, Tô Hùng đã đánh thông cho Lý Thanh Loan ba mạch đạo thì chân

khí trong trong người chàng đã yếu, nên tạm thời lui ra, đi tìm một nơi vắng vẻ dưỡng sức. Kế đó chàng mới trở lại phòng Lý Thanh Loan lần nữa. Lúc ấy thì Ngọc Tiêu Tiên Tử đã rủ Huyền Thanh đạo trưởng đi lên đồi cao đấu võ rồi. Ngô Không đại sư và Ngọc Chánh Tử cũng chạy theo Huyền Thanh đạo trưởng. Còn Lâm Ngọc Bích ở trong phòng Thanh Loan, thấy tình thế rộn ràng, lén chạy ra sau núi để xem cuộc đấu sức.

Tô Hùng thừa cơ hội vắng người, lẹ chân lén vào phòng Lý Thanh Loan. Bất ngờ Lâm Ngọc Bích trở vào thăm chừng Lý Thanh Loan.

Tô Hùng tức thì điểm huyết Ngọc Bích, cho nằm yên một chỗ. Chàng lo chữa bệnh cho Lý Thanh Loan, đánh thêm được bốn huyết nữa, thì chân khí đã hao mòn, không còn đủ sức tiếp tục, nên thăm nghĩ:

“Nếu bây giờ ts cố sức đánh thông một huyết nữa, thì công lực của ta ắt phải hao mòn nhiều, sợ không thể điều dưỡng lại.”

Chàng bước ra khỏi phòng, tiến vào rừng mai ẩn thân hành công điều dưỡng, thì thấy Ngô Không đại sư đứng sững trên đá tuyết. Đến khi Ngọc Chánh Tử gọi hai ba lần, lão hòa thượng mới cử động được.

Tô Hùng ngồi trong rừng mai điều dưỡng một hồi lâu, thầm tính:

–“Tám mạch đạo của Lý Thanh Loan, ta đã không được bảy mạch. Nếu chờ đến công lực ta hồi phục, thì phải tốn mất mấy ngày nữa. Chi bằng ta chịu hao mòn ít chân khí, mà đánh thông hết mạch còn lại của nàng, để nàng mau hồi phục, ta đem nàng đi cho sớm.”

Tô Hùng xoay mình đi trở về gian nhà lá đó.

Ngô Không đại sư tỉnh lại, trở về phòng Lý Thanh Loan, thấy có bóng người chớp động trong rừng mai. Lão liền núp vào bóng cây to.

Tô Hùng vừa ở trên cây cao, nhảy xuống ngồi trên nóc nhà. Ngô Không đại sư đã lao mình ra, tung đàn trượng thủ thế trước cửa nhà.

Tô Hùng thấy tung tích bị bại lộ nên tiến thế khoanh chân trên nóc nhà, nhắm mắt vận công chuẩn bị đánh với lão hòa thượng.

Lúc ấy, Ngọc Chánh Tử cũng tiếp chạy tới, Tô Hùng thầm lo:

“Nội lực ta đã dùng đánh thông bảy mạch Lý Thanh Loan, chân khí đã hết, chưa kịp điều dưỡng. Nếu ta đánh với lão hòa thượng cũng chưa chắc thắng, bây giờ lại thêm Ngọc Chánh Tử nữa, thì ta không thể toàn mạng được.”

Tô Hùng sanh ra một kế, liền la lớn:

- Ta vì muốn tạ ơn Huyền Thanh đạo trưởng, nên phải đến chữa bệnh cho Lý Thanh Loan.

Ngô Không đại sư và Ngọc Chánh Tử, đã hơn mười ngày nay sầu lo vì bệnh tình của Lý Thanh Loan, nay nghe Tô Hùng tự xưng đến chữa bệnh cho Thanh Loan, tuy hai người có phần nghi ngờ, nhưng vì nóng lòng trước bệnh tình của đệ tử thân yêu, cả hai bằng lòng cho Tô Hùng vào chữa bệnh.

Tô Hùng bước đến giường Lý Thanh Loan, cúi đầu nhìn, thấy nàng còn ngủ mê, biết các huyết đạo mới thông lại, cần phải để nàng yên tĩnh ngủ thời gian lâu mới khỏe được.

Chàng quay lại nhìn Ngô Không đại sư và Ngọc Chánh Tử, nói:

- Nàng bị tuyết núi âm hàn nhập vào các huyết nội, bây giờ phải thông hết tám mạch đạo trong người thì nàng mới hồi phục lại được. Nhưng ta đã đánh thông cho nàng được bảy mạch, hiện giờ chỉ còn một mạch chưa giải được. Vậy các người đem cho nàng một chén cháo, chờ ta đánh thông một mạch chót nữa thì cho nàng ăn. Sau chừng nửa buổi nàng sẽ khỏe lại.

Ngọc Chánh Tử bảo Lâm Ngọc Bích đi nấu cháo. Rồi Ngô Không đại sư và Ngọc Chánh Tử lại bên giường coi Tô Hùng chữa bệnh cho Lý Thanh Loan.

Tô Hùng nghĩ thầm:

“Hai người này có ý không tin ta nên muốn lại gần để bảo vệ nàng.”

Chàng cười một tiếng, vận công lực tay trái đưa ra như chớp lật mình Thanh Loan qua, tay mặt đập xuống giữa lưng nàng.

Ngọc Chánh Tử định đưa tay cản lại, nhưng thấy trán Tô Hùng mồ hôi xuất ra như tắm, nên biết chàng cố tâm chữa bệnh cho Lý Thanh Loan, bèn ngừng tay.

Tô Hùng vận hết nội lực, để đánh thông luôn mạch chót. Đến lúc chàng giải xong mạch thì đã bị kiệt sức quá nhiều, hơi thở phào phào, chàng ngừng tay lui lại hai ba bước, nói:

- Tám mạch kỳ kinh của nàng đã được đả thông hết rồi, độ chừng một giờ nữa nàng sẽ tỉnh lại..

Dứt lời, Tô Hùng từ từ bước ra ngoài.

Ngô Không đại sư bước nhanh đến, chặn tại cửa phòng cười, nói:

- Thiếu Bang Chủ đã chịu hao tổn công lực để cứu người, lão hết lòng cảm tạ. Nhưng hiện giờ gió tuyết đang mạnh, đi sao cho được? Mời người tiện bước đến phòng của lão, dùng ít chung trà, chờ gió tuyết dịu rồi hãy đi.

Tô Hùng biết thực tâm của lão có ý nghi chàng ám hại Lý Thanh Loan, nên muốn tìm cách giữ chân lại để xem bệnh tình của Thanh Loan có gì trở ngại chăng.

Chàng trầm nghĩ:

“À ! Mình nhân cơ hội này tạm nghỉ cho lại sức rồi hãy đi cũng tiện.

Tô Hùng gật đầu, bước theo Ngô Không đại sư vào phòng.

Lão hòa thượng rót hai cốc nước trà đón mời. Tô Hùng không ngần ngại gì cả, đưa tay nâng cốc uống rồi bước lên giường khoanh chân ngồi, không hề nói đến chuyện ân oán. Chỉ thấy chàng nhắm mắt điều dưỡng công lực, như không có gì sợ sệt.

Ngô Không đại sư tuy đã tu dưỡng lâu năm, nhưng thấy tánh phách lối của Tô Hùng cũng nổi giận. Lão đã chau mày, toan gây sự với chàng, nhưng trầm nghĩ:

“Nếu bệnh tình của Thanh Loan bớt được thì ta phải mang ơn hấn. Ta gây sự bây giờ sợ sau hối hận không kịp. Để chốc nữa xem bệnh tình của Lý Thanh Loan ra sao rồi sẽ xử sự với hấn cũng không muộn gì.”

Lão hòa thượng cố nén lòng, ngồi trước mặt Tô Hùng. Lúc này hai người ngồi đối diện nhau bề ngoài đều tỏ vẻ yên lặng nhưng thâm tâm mỗi người cố vận nội công đề phòng.

Tô Hùng thầm nghĩ:

“Tám kinh mạch của Thanh Loan tuy đã thông, nhưng sức nàng có hồi phục được cũng phải chờ đến năm ba ngày. Vậy bây giờ ta phải rời khỏi núi này, để đem con Xích Vân Truy Phong trở lại đây, chờ lúc nàng bình phục ta sẽ đưa đi. Nếu ta đã cho thần mã chạy, thì Côn Luân Tam Tử cũng không thể đuổi theo kịp. Nhưng chưa biết cách nào để nói cho nàng bằng lòng theo ta. Hơn nữa bây giờ công lực của ta bị giảm quá nhiều, mà bị lão hòa thượng này giữ lại, thật khó thoát.”

Hai người đang ngồi tĩnh tâm vận sức, đột nhiên Lâm Ngọc Bích chạy tới bên Ngô Không đại sư, khê thưa:

- Loan sư muội đã tỉnh dậy, sư phụ con sai con tới mời sư bá đến cho Loan muội nói chuyện.

Ngô Không đại sư vùng đứng dậy, nhảy ra khỏi phòng tức khắc, chẳng hề hỏi lại một lời nào. Tô Hùng cũng mở mắt ra, thì thấy Lâm Ngọc Bích đứng sát bên mặt. Chàng mỉm cười một cái, rồi đôi mắt từ từ nhắm lại.

Nụ cười của Tô Hùng làm cho Lâm Ngọc Bích cảm thấy tâm thần như có điều gì vui sướng. Nàng vừa hồi hộp vừa e thẹn, vội bước lui ra cửa với vẻ lưu luyến. Nàng quay mình nhìn Tô Hùng thêm một lần nữa.

Nhưng thấy chàng cứ khoanh chân ngồi yên, đôi mắt nhắm nghiền lại, đôi môi như có nụ cười kín đáo, hai má trắng mịn, thần sắc duyên dáng như một cô gái yêu kiều tuyệt đẹp.

So về nét phong nhã thì chàng hơn Mã Quân Vũ. Đứng nhìn một lúc Lâm Ngọc Bích cảm thấy lòng rung động. Chợt tỉnh, nàng nhớ đến Thanh Loan, vội lách mình bước ra khỏi phòng.

Ngô Không đại sư chạy lẻ đến phòng Lý Thanh Loan, thì quả thật Thanh Loan đã ngồi tỉnh táo trên giường. Lão quá mừng rỡ, bước nhanh lại, đưa tay sờ trên trán Lý Thanh Loan, cười dịu dàng hỏi:

- Loan nhi ! Con cảm thấy bớt nhiều chưa ?

Lý Thanh Loan gật đầu nói:

- Thưa sư bá ! Bệnh con đã giảm nhiều. Nhưng mấy ngày qua con đã làm cho sư bá và sư phụ khổ tâm quá nhiều. Không biết đời nào con có thể đền ơn báo hiếu cho sư bá và sư phụ được.

Ngô Không đại sư chạy vào phòng, chỉ lo để ý đến bệnh tình của Lý Thanh Loan, mà quên chào Ngọc Chánh Tử đang ngồi bên cạnh Lý Thanh Loan. Đến khi nghe Thanh Loan nói đến sư phụ, Ngô Không đại sư vội quay qua cúi đầu chào Ngọc Chánh Tử, và nói:

- Tôi xin thất lễ với đạo trưởng.

Ngọc Chánh Tử cúi đầu chào lại, nói:

- Đại sư nói như người xa lạ. Tôi muốn nhờ đến đại sư giúp một việc nhưng e ngại cử chỉ hơi khách sáo của đại sư, mà không dám nói.

Ngô Không đại sư vội nói:

- Việc gì, đạo trưởng cứ nói ! Tôi chờ nghe đây.

Ngọc Chánh Tử chau mày nói:

- Cái người chữa bệnh cho Loan nhi đó, không biết có phải là Tô Hùng mà chúng mình đã gặp ở Kỳ Liên Sơn không ?

Ngô Không đại sư đáp:

- Người ấy đúng là Tô Hùng. Nhìn cách ăn mặc của hắn thì thật không sai.

Ngọc Chánh Tử nói:

- Việc này có điều khó hiểu lắm ! Vì lúc ở Kỳ Liên Sơn, hắn đã bị thương rất nặng. Tô Bằng Hải thì không hay tin, còn Tô Phi Phụng cũng đi theo chúng ta rời khỏi Kỳ Liên Sơn. Đâu còn ai cứu chữa vết thương nguy hại ấy ? Còn về thuật mà hắn đánh thông tám kinh mạch của Loan nhi, thì võ công đó cũng đủ cho chúng ta khả nghi rồi. Hải Thiên Nhất Tào tuy là danh vọng khắp giang hồ, nhưng chưa chắc đã thông đạt môn công phu này được. Chỉ có Bạch Vân Phi khi chữa nọc rắn độc cho tôi ở Diên Châu mới biết cách đánh thông tám kinh mạch trong nội tạng. Còn bây giờ Tô Hùng chữa bệnh cho Loan nhi cũng đánh thông tám kinh mạch được, thì chuyện này quả là một điều khó hiểu.

Ngô Không đại sư ngậy ngất một hồi, nói:

- Thật khó hiểu quá !

Ngọc Chánh Tử mỉm cười nói:

- Lúc này tôi đứng ở sau đồi núi, thấy con bạch hạc của Bạch Vân Phi bay qua rồi ẩn mất nơi nào không rõ. Hơn nữa Mã Quân Vũ đi với Bạch Vân Phi đã nửa năm nay không về, rồi đến giờ này lại cho Tô Hùng hiện ra. Nhưng Tô Hùng tại sao lại tự nguyện chữa bệnh cho Loan nhi ? Điều này tôi nghi là mưu mô của Bạch Vân Phi.

Lão hòa thượng đôi mắt tròn tròn lên, gật đầu lia lịa.

Ngọc Chánh Tử thở dài nói:

- Tài nghệ của Bạch Vân Phi tuyệt đỉnh, còn sắc đẹp đúng bức giai nhân. Thật ra nàng và Mã Quân Vũ...

Bà nói đến đây bỗng nhiên ngừng lời.

Lý Thanh Loan thở dài nảo ruột, lạnh lùng cười nói:

- Sư phụ ! Sao sư phụ không nói nữa ? Sư phụ sợ con nghe mà buồn rầu sao ?

Ngọc Chánh Tử chau mày suy nghĩ, nói:

- Chắc chắn việc này nằm trong một âm mưu rồi. Vậy thì ta nên nói cho con biết là hay hơn.

Ngô Không đại sư nét mặt đổi khác nói:

- Đạo trưởng nói đúng lắm ! Chúng ta phải tìm hiểu âm mưu này mới được.

Ngọc Chánh Tử nói tiếp:

- Bạch Vân Phi giải cứu nọc rắn độc cho tôi và theo đến Kỳ Liên Sơn để giúp là muốn làm vừa lòng Mã Quân Vũ. Như vậy chắc nàng đã cứu mạng Tô Hùng, rồi truyền võ công, và phái hắn đến đây. Nhưng sao Bạch Vân Phi lại còn muốn cứu Loan nhi ? Điều này cũng

còn khó hiểu.

Chưa dứt lời, bỗng nghe tiếng hạc kêu, vang lại rất gần. Ngô Không đại sư và Ngọc Chánh Tử, chạy gấp ra ngoài ngẩng mặt lên, thấy con hạc bay lướt qua rừng thông. Trong chớp mắt nó đã biến mất sau đồi núi.

Ngô Không đại sư ngơ ngác một hồi, quay lại nói với Ngọc Chánh Tử :

- Không sai ! Quả là con bạch hạc của Bạch Vân Phi ! Thật lời đoán của đạo trưởng rất đúng.

Ngọc Chánh Tử định đáp lời thì thấy Tô Hùng ở phòng Ngô Không đại sư bước ra.

Bà liền chạy vút như tên bay, trong chớp mắt đã theo kịp Tô Hùng.

Bà ta đứng trước Tô Hùng, nhỏ nhẹ nói:

- Gió tuyết còn nhiều, người hứa chữa bệnh cho Thanh Loan, mà bệnh tình của nó chưa giảm, người bỏ đi sao cho đành ?

Tô Hùng cười nhạt nói:

- Như vậy ta đã trả lại ơn các người đã cứu ta ở Kỳ Liên Sơn rồi, còn phải đòi hỏi gì nữa?

Ngọc Chánh Tử nói:

- Bạch Vân Phi cho người đến cứu Lý Thanh Loan với một ý định gì ? Từ đây đến Quát Thương Sơn, hàng mấy vạn dặm đường, tại sao nàng biết được Lý Thanh Loan bị âm hàn tuyết xâm nhập vào nội tạng?

Tô Hùng không hiểu gì cả, nhưng chàng tưởng Ngọc Chánh Tử có ý làm khó, nên tức giận nói lớn:

- Bạch Vân Phi là cái quái gì ? Ta chưa bao giờ nghe đến cái tên đó. Người muốn làm gì với Tô Hùng này ?

Tô Hùng tính nóng, nói không kịp nghĩ nên lúc thấy Ngọc Chánh Tử muốn ra tay, lòng thầm lo:

“Ta vừa dùng nội công chữa bệnh cho Thanh Loan, bây giờ nội công quá yếu, đâu còn có thể giao đấu được nữa.”

Ngọc Chánh Tử thấy Tô Hùng quá phách lối, không thể nén được cơn giận, tay rút phất thanh kiếm, tung ra một nhát thẳng vào mặt.

Tô Hùng vội nhảy lui lại ba bước, rồi đứng tự nhiên, không hề khiêu khích.

Nhát kiếm của Ngọc Chánh Tử vừa công tới nhưng thấy địch thủ chỉ lui bước mà không có ý gây chiến. Ngọc Chánh Tử định đánh tiếp một đòn nữa thử xem hấn làm cách nào, bỗng nghe Lý Thanh Loan gọi lớn:

- Sư phụ ! Sư phụ đừng ra tay ! Người này là bạn của Vũ ca !

Hai người kinh ngạc quay đầu lại, thấy Lý Thanh Loan lướt thướt trong bộ đồ trắng, đôi gò má thon thon, nở một nụ cười đau đớn, hơ hổi chạy đến chỗ hai người đang giao đấu. Ngô Không đại sư đi kèm một bên nàng.

Lý Thanh Loan bước tới trước mặt Ngọc Chánh Tử, nói:

- Sư phụ ! Người này là bạn tốt của Vũ ca. Xin sư phụ cho phép con hỏi thăm người

này một tý.

Ngọc Chánh Tử gật đầu, cho vừa lòng Lý Thanh Loan.

Nàng xoay mình bước đến bên Tô Hùng, cười nói:

- Lúc ở Kỳ Liên Sơn, Tô huynh bị bệnh đó, muội đến bên Tô huynh hỏi thăm, nhưng Tô huynh vẫn không nói gì cả. Chắc khi ấy Tô huynh bị bệnh nặng lắm, nên không nghe tiếng của muội.

Tô Hùng nghe qua lòng hồi hộp, mặt mày choáng váng. Chàng cố bình tĩnh cười nói:

- Cô nương nói rất đúng, vì lúc đó bệnh tôi quá nặng.

Lý Thanh Loan nói:

- Lúc muội bị bệnh thì có sư phụ, sư bá, và Bích tử tử chiếu cố, nhưng khi ấy huynh chỉ có một mình, bị thương nặng mà nằm trong núi như vậy, thật đau khổ !

Tô Hùng lòng cảm động vô cùng, nhưng gượng cười nói:

- Làm người không ai thoát khỏi cái chết ! Có gì đau khổ ?

Lý Thanh Loan nhìn chàng với đôi mắt ngấn lệ nói:

- Nhưng lúc đó huynh bị bệnh nặng mà chỉ có một mình làm sao khỏi được thế này ?

Tô Hùng cảm thấy đôi mắt nàng như thu hết tâm trí mình. Những lời nói như xoa dịu tủi hờn cô quạnh xưa kia, nên chàng mỉm cười nói lại sự thật:

- Lúc đó tại hạ bị bệnh, nhờ có một vị hòa thượng chữa khỏi.

Ngọc Chánh Tử cười nhạt nói:

- Chỉ sợ người chữa bệnh ấy lại là một thiếu nữ tuyệt đẹp. Rồi lúc nàng chữa bệnh cho người khỏi lại cho bạch hạc đưa người đến đây.

Tô Hùng không hiểu được lời nói của Ngọc Chánh Tử, nên không thềm đáp, quay mình lại nhìn Thanh Loan hỏi:

- Tám kinh mạch của cô nương mới thông, cô nương phải tịnh dưỡng mấy ngày mới đi được.

Tô Hùng nói đến đây cảm thấy ngượng lời, không tiếp.

Thanh Loan đôi tay run run, nói:

- Tôi chóng mặt quá !

Ngô Không đại sư giật mình, chạy đến đỡ Thanh Loan và gọi:

- Loan nhi ! Loan nhi !

Chỉ thấy mắt nàng lơ lảo, rồi nhắm lại, nét mặt tái ngắt, toàn thân run lẩy bẩy, ngã xủ vào mình Ngọc Chánh Tử.

Ngô Không đại sư và Ngọc Chánh Tử lo chiếu cố đến Thanh Loan. Tô Hùng thấy thế bỏ chạy mất.

Ngọc Chánh Tử nhìn lại không thấy tăm dạng Tô Hùng đâu cả, lòng quá tức giận, dậm chân xuống nói:

- Tôi đoán biết hấn chữa cho Thanh Loan, để lợi dụng cơ hội ám hại mà. Thôi đại sư đưa Loan nhi vào phòng, để tôi đuổi theo hấn mới được.

Ngô Không đại sư bồng Thanh Loan đứng sừng sững không cử động, đôi mắt trợn tròn,

miệng há hốc than:

- Loan nhi ! Loan nhi ! Đời con cứ đau khổ mãi thế này ? Tại sao tạo hóa lại dồn hết đau thương vào lòng con ? Nhưng con là một đứa trẻ thiện lương nhất...

Ngọc Chánh Tử thấy Thanh Loan đang lâm nguy, nên không đuổi theo Tô Hùng nữa, vội tìm lời khuyên hòa thượng :

- Đại sư ! Đại sư chờ quá xúc động. Hiện giờ chúng ta phải cố bình tĩnh, để kịp thời cứu cho Loan nhi mới được. Còn việc báo thù này là trách nhiệm của Côn Luân, vì Lý Thanh Loan là đệ tử của chúng tôi.

Ngô Không bỗng Lý Thanh Loan chạy ngay về phòng. Còn Ngọc Chánh Tử cũng chạy theo.

Về đến phòng, không thấy Lâm Ngọc Bích, mà mền gối trên giường đều đảo lộn hết cả. Ngọc Chánh Tử trầm lo:

- Thêm việc nguy nữa ! Có lẽ Bích nhi đã bị bọn họ điểm huyết rồi !

Ngọc Chánh Tử chạy đi tìm khắp phòng, không có tăm dạng Ngọc Bích đâu, đến lúc ra ngoài mới thấy nàng đang đứng dựa vào cây mai, nhìn sững mây trời.

Lâm Ngọc Bích đang nhập thần, suy nghĩ hình bóng của Tô Hùng, bất giác không còn biết việc gì nữa.

Ngọc Chánh Tử bước đến bên Ngọc Bích, nhìn kỹ thần sắc nàng không phải bị điểm huyết, nên gắt hỏi:

- Bích nhi ! Con đang sững sờ gì vậy ? Sư muội con bị bệnh sắp chết, mà con lại ra đứng đây để ngắm tuyết, thưởng hoa.

Lâm Ngọc Bích giật mình, vội bước lui ra hai bước, quỳ xuống đất nói:

- Thưa sư phụ !... Đệ tử... Đệ tử...

Ngọc Chánh Tử không hiểu gì cả, chau mày hỏi:

- Ta hỏi con đứng đây để làm gì ?

Lâm Ngọc Bích từ lúc ba tuổi đã bị mồ côi cha mẹ, được Ngọc Chánh Tử đem về Tam Nguyên Cung nuôi dưỡng hơn mười tám năm nay, coi như tình mẹ con. Nhưng chưa có lúc nào bị bà ta gắt gỏng như thế !

Tâm thần bối rối, nàng nói liều:

- Vì đệ tử thấy không tiện nghe sư phụ và sư bá đang nói chuyện, nên tránh ra đây đứng tạm.

Lâm Ngọc Bích từ xưa đến nay mới nói dối với sư phụ nàng một lần nên nét mặt vừa thẹn, vừa sợ.

Thần sắc của nàng không thể nào qua mặt Ngọc Chánh Tử được. Nhưng bà ta sợ nói rõ ra thêm rồi ren, nên giả vờ gật đầu nói:

- Bệnh tình sư muội con trở lại trầm trọng. Con hãy mau trở về xem.

Lâm Ngọc Bích cúi đầu, chạy lẻ vào phòng Lý Thanh Loan.

Chỉ thấy Thanh Loan nằm thiêm thiếp trên giường, còn Ngô Không đại sư đôi mày chau lại, nét mặt đầy vẻ đau khổ, chân không ngớt đi qua lại trong phòng, miệng lẩm bẩm

mãi nhưng không nói ra lời.

Lâm Ngọc Bích ngồi trên giường, đưa tay vuốt tóc Thanh Loan, nhỏ nhẹ gọi:

- Loan sư muội ! Loan sư muội...

Nàng gọi liên tiếp bảy tám lượt, nhưng Thanh Loan đôi mắt vẫn nhắm nghiền, hơi thở rất yếu ớt như sắp ngất lịm...

Bỗng nhiên có tiếng gọi lạnh lạnh ở ngoài cửa sổ vọng vào:

- Nàng bị bệnh gì mà đau khổ như vậy ?

Lâm Ngọc Bích giật mình nhìn ra, thấy một thiếu niên mặc áo quần xanh, nhẹ nhàng bước tới. Nàng chưa nói, thì Ngô Không đã quát lớn:

- Bạch Vân Phi ! Người đến đây làm gì ?

Bạch Vân Phi ngừng bước, nhìn thẳng vào mặt lão hòa thượng hỏi lại:

- Tại sao tôi không được tới đây ?

Lâm Ngọc Bích thấy thế nguy vội rút kiếm vung tới, chặt thẳng vào người Bạch Vân Phi. Ngô Không đại sư cũng nhảy sang giúp sức với Ngọc Bích.

Bạch Vân Phi quá ngạc nhiên, cười nhạt hỏi:

- Bệnh tình của Thanh Loan nguy cấp như vậy, nhưng các người lại có ý kỳ quái là sao? Không lo chăm sóc cho nàng mà lại còn gây sự?

Ngô Không đại sư giận dữ nói:

- Loan nhi chết rồi. Đúng ý thích người rồi còn hỏi gì nữa ?

Bạch Vân Phi không thể nhịn được lời nói đầy hằn học của lão hòa thượng, liền nhảy tới đưa tay mặt đỡ đàn trượng, tay trái giựt ngay thanh kiếm Lâm Ngọc Bích phóng ra phía sau chặn bước tiến của Ngọc Chánh Tử.

Nàng chỉ ra tay trong nháy mắt, ba người đều bị bí thế, không tiến tới được nửa bước. Ngô Không đại sư vừa vận sức múa đàn trượng công tới, thì bị song chưởng nàng ép ra, phải lui lại ba bước.

Lâm Ngọc Bích cố sức thu thanh kiếm lại thì cảm thấy cánh tay đã tê buốt, bất giác nàng té xỉu và thanh kiếm cũng bị địch thủ đoạt mất.

Ngọc Chánh Tử bước vào phòng Thanh Loan, thì thấy trận chiến ác liệt xảy ra quá đột ngột, vội nhảy về phía Lâm Ngọc Bích giúp sức lại bị địch tung kiếm cản đường.

Ngọc Chánh Tử giật mình, tung kiếm gạt qua một nhát, luồng ánh sáng loang loáng nhanh như chớp nghe “keng” một tiếng, thì kiếm của Bạch Vân Phi công tới đánh văng thanh kiếm của bà ra xa hơn ba trượng. Ngọc Chánh Tử cảm thấy cả người chấn động, vội nhảy lùi hai bước.

Bạch Vân Phi đánh luôn một chiêu, ép lui Ngô Không đại sư và Lâm Ngọc Bích vào góc nhà. Rồi nàng bước lại góc giường Lý Thanh Loan, đưa tay mặt đặt nhẹ lên trán Thanh Loan, khe khẽ gọi:

- Loan muội ! Loan muội !

Lúc đó Ngô Không đại sư, Ngọc Chánh Tử vận sức nhảy đến sát bên Bạch Vân Phi. Hai người đều hợp sức thủ thế, chờ cho Bạch Vân Phi có ý ám hại Thanh Loan là họ tung

chưởng đánh tức thời.

Nhưng Bạch Vân Phi bình tĩnh hỏi:

- Nàng tại sao lâm bệnh nặng như thế này ? Mà các người không lo cứu chữa sớm cho nàng ?

Dứt lời Bạch Vân Phi quắc mắt nhìn Ngọc Chánh Tử.

Ngọc Chánh Tử thấy tia sáng đôi mắt nàng, bỗng nhớ lại tình cảnh nàng chữa nọc rắn độc ở Diên Châu, nên cảm thấy hổ thẹn. Bất giác bà buông thẳng hai tay xuống, không còn ý định ý đánh nàng nữa.

Ngô Không đại sư cười nhạt nói:

- Nó vì thương nhớ Mã Quân Vũ mà mạo hiểm đứng mãi ngoài sương tuyết, chờ đợi đến mấy ngày đêm không ăn uống gì cả, nên bị âm hàn tuyết đã thấm vào cơ thể sinh bệnh...

Bạch Vân Phi nghe đến đây quá ngạc nhiên, chặn ngang lời hỏi:

- Ông nói sao lạ vậy ? Mã Quân Vũ chưa về đến núi Côn Luân này sao ?

Ngô Không đại sư lạnh lùng nói:

- Đã giữ Mã Quân Vũ không cho về, mà còn phái Tô Hùng tới để ám hại Thanh Loan mới ác độc chứ ?

Bạch Vân Phi như không nghe lời đáp của hòa thượng, chỉ nhìn sững lên trần nhà một hồi lâu, trầm nghĩ:

“Chàng đưa mình về Quát Thương Sơn, thì đến ngày thứ hai, chàng chỉ để lại một phong thư, rồi ra đi không một lời từ giã. Nhưng từ ngày chàng đi tới nay đã hơn bảy tháng, đáng lẽ phải về Côn Luân sớm lắm chứ ? Hay trên đường về chàng gặp điều gì bất trắc chăng ?”

Ngọc Chánh Tử thấy vẻ mặt của nàng có vẻ thành thật, muốn tỏ lời hỏi thăm, thì Ngô Không đại sư nói trước:

- Chỉ e rằng Mã Quân Vũ còn bị người ta giữ ở lại Quát Thương Sơn mới lạ chứ!

Bạch Vân Phi nghe qua thì cơn tức đến run cả người, thò vào túi lấy ra một phong thư, trao cho Ngọc Chánh Tử rồi lạnh lùng nói:

- Đây là bức thư của Quân Vũ để lại cho tôi đó. Hãy xem thử có phải nét chữ của chàng không ?

Ngọc Chánh Tử mở thư ra đọc:

“Tôi vốn mang ơn đại tỷ rất lớn. Nay đại tỷ bị trọng thương, tôi mới đưa về Quát Thương Sơn, đáng lẽ phải chờ bình của đại tỷ bình phục thì tôi ra đi mới phải. Nhưng vì lúc này trong sư môn của tôi có nhiều nguy biến, mà tôi là đệ tử của Côn Luân Tam Tử, không lẽ gì tôi lại thảnh thơi ở lại đây được.

Vậy tôi gấp về Côn Luân, xin lưu lại thơ này, chúc đại tỷ được mau bình phục.

Mã Quân Vũ tạm biệt.

Quát Thương Sơn...

Mã Quân Vũ”

Ngọc Chánh Tử xem thư xong, Bạch Vân Phi thở dài than:

- Lúc ấy, tôi đang lo chữa vết thương, đến khi lành bệnh thì chàng đi được mười ngày rồi...

Nói đến đây nàng ngẫm nghĩ một hồi lâu, mới tiếp:

- Hơn nửa năm nay, vì tôi lo luyện lại ít võ công cho nên chưa rời khỏi Quát Thương Sơn.

--- oOo ---